

ליל שבת קודש פרשת בראשית ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ' המדבר מארץ ישראל ומראש השנה ומהצדיק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, מי שיודע מארץ - ישראל, שפעם באמת טעם ארץ - ישראל, הוא יכול להפיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש - השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמתי אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיק:

פי טעם ארץ ישראל יכולין לציר לפני מי שיודע טעם שכל, פי רק מי שהוא איש בור, אי אפשר לו לידע זאת, אבל מי שיודע משכל, פגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקשיא פדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ - ישראל, פי 'אורא דארץ ישראל מחכים' (בבא בתרא קנח.), ומעם החכמה והשכל בודאי יקר מאד, אך עקר מעלת קדשת ארץ ישראל הוא רק על - ידי השגחת השם יתברך. ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים י"א) "תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", על - ידי - זה ארץ ישראל מקדשת ואוירה מחכים, פי עינים על - שם החכמה, פי התפתחות החכמה נקרא בחינת עינים, כמו שכתוב (בראשית ג:) "ותפקחנה עיני שניהם", ופרש רש"י: 'על - שם החכמה נאמר'. ומחמת שעניי ה' בארץ ישראל, שמסתכל בה תמיד, על ידי זה 'אורא דארץ ישראל מחכים':

אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השם יתברך, דהינו בחינת עינים להשגיח בנ"ל, זה נעשה על - ידי נשמות ישראל, שהשם יתברך מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה מ"ט): "ישראל אשר בך אתפאר", ועל - ידי ההתפארות נעשין בחינת תפלין, שנקראין פאר (סוכה כה), והתפלין הם בחינת מחין, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ומזה נעשה השגחת השם יתברך כביכול, שעל ידי זה נעשה קדשת ארץ ישראל, בחינת אורא דארץ ישראל מחכים בנ"ל. ועל שם זה נקרא ארץ ישראל, שמקבלת קדשתה, מבחינת: "ישראל אשר בך אתפאר", בנ"ל:

אך בודאי לא כל העתים שוות בהתקרבות ישראל להשם יתברך וכו', רק כשאחד מישראל נתקרב להשם יתברך, ונתוסף עוד ישראל שרוצה לעבדו יתברך, וכל מה שנתוספין יותר רבים מישראל שרוצים לעבדו ולהתקרב אליו, אזי נתגדל ונתוסף יותר התפארותו יתברך, שהוא יתברך מתפאר בעמו ישראל המתקרבים אליו. ועל ידי זה ההתפארות נעשין תפלין מחין, ומזה נעשה קדשת ארץ ישראל, בחינת 'אזירא דארץ ישראל מחכים' על ידי עיני השגחתו כנ"ל:

אך מי שיכול לראות זאת ההתפארות, שמתפאר השם יתברך בעמו ישראל, אזי הוא מקבל בחינת פאר ומחין מן זאת ההתפארות שרואה, ונעשין אצלו גם כן בחינת תפלין, ונכנסין לפניו כנ"ל, ובוקעין בעינים כנ"ל, ואזי נעשין עיניו גם כן בבחינת עיני ה'. ואזי בכל מקום שהוא מסתפל ורואה, נעשה שם גם כן בחינת אזירא דארץ ישראל מחכים, פי עקר קדשת ארץ ישראל הוא רק מבחינת עינים הנ"ל:

אבל מי הוא זה שיוכל לראות את השם יתברך, שיוכל לראות התפארותו יתברך, אמנם מי שרואה את הצדיק האמת, שהוא מקרב בני אדם לעבודתו יתברך, והוא עקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, נמצא שהוא בעצמו ההתפארות שמתפאר השם יתברך בעמו, פי על ידו כל ההתקרבות וההתפארות. אזי מי שמסתפל בו, ועקר הדבר בעת הקבוץ, בעת שמתקבצים אליו העולם הבאים לשמע את דבר ה', וכיותר בראש השנה, שאז הוא הקבוץ הגדול, אזי ההתפארות גדול ביותר, מחמת שמתקבצים הרבה בני אדם, החפצים להתקרב אליו יתברך, ואזי נתגדל ונתוסף פאר ויפי הצדיק, פי הוא בעצמו ההתפארות כנ"ל, אזי מי שמסתפל באמת בזה הצדיק האמתי, אזי הוא גם כן מקבל מן ההתפארות הזאת, ונעשין אצלו גם כן בחינת תפלין מחין כנ"ל, ואזי נעשין עיניו גם כן כנ"ל בבחינת עיני ה'. ואזי גם בכל מקום שהוא מסתפל, נעשה גם כן בחינת ארץ ישראל, בחינת 'אזירא דארץ ישראל מחכים', פי הוא מחכים האויר על ידי הסתכלותו בעיניו הנ"ל, שנעשין מן ההתפארות כנ"ל.

נמצא, מי שיש לו תאוה והשתוקקות לארץ ישראל, בפרט מי שטעם טעם האמת של ארץ ישראל, כשפוגע ומתועד יחד עם אדם שהיה אצל צדיק אמתי על ראש השנה, הוא מחייב להרגיש אז טעם ארץ ישראל, פי על ידי

זה האיש נעשה גם זה האויר בבחינת ארץ ישראל כנ"ל, וראוי שיתעורר לו עתה השתוקקות וגעגועין לארץ ישראל, כל אחד לפי בחינתו. ועקר הדבר שיהיה באמת ובתמימות, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו, מעלת וחשיבות ג' נקודות גדולות ביהדותנו, שהם נקודת ארץ ישראל ונקודת ראש השנה ונקודת הצדיק, ואיך שכל שלשתם מקושרים ומחוברים יחד, ומי שמעם טעם אמת של ארץ ישראל, יכול להכיר מי שהיה אצל צדיק אמיתי על ראש השנה, כי קדושת ארץ ישראל הוא התגלות השגחת השם יתברך על כל פרטי הבריאה, וכמו שכתוב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואף על פי שבודאי השגחת השם יתברך היא בכל מקום ממש, ואין שום מקום פנוי מיניה כלל, אבל התגלות ההשגחה היא בארץ ישראל ביותר, ומשם מתפשטת על כל הארץ, וכמו שפירש רש"י הקדוש (דברים י"א שם), הלא כל הארצות הוא דורש שנאמר (איוב ל"ה) להמטיר על ארץ לא איש, אלא כביכול אינו דורש אלא אותה, ועל ידי אותה דרישה שדורשה, דורש את כל הארצות, עיין שם, נמצא שתחילת ההשגחה היא בארץ ישראל, ומי שיודע טעם של שכל, שיודע מעלת יקרת שכל ודעת דקדושה, הוא יכול להרגיש טעם נפלא בקדושת ארץ ישראל, כי טעם של שכל, היא ענין התפתחות העינים, וכמו שכתוב (בראשית ג') ותפקחנה עיני שניהם, ופירש"י, על שם החכמה נאמר, כי כשיש לאדם שכל וחכמה דקדושה, העינים שלו מאירות באור גדול מאד, ואזי ביכולתו להשיג אור עיני השם יתברך כביכול, המאירים בארץ ישראל ביותר, בבחינת תמיד "עיני" ה' אלקיך בה, ומרגיש בכל פסיעה ופסיעה שהולך בארץ ישראל, אור נערב ונפלא מאד, ולכן מי שבא לארץ ישראל עם כוונה קדושה, להתקרב אל השם יתברך על ידי קדושת ארץ ישראל, בוודאי ירגיש שם אור עליון מאד, ויאירו עיניו באור אלקותו יתברך המאיר שם ביותר.

והנה אותו אור עליון מתגלה גם ביום ראש השנה הקדוש, וכמו שכתוב בפסוק הנ"ל, תמיד עיני ה' אלקיך בה "מראשית השנה" ועד אחרית שנה, מראשית השנה דייקא, כי אז ממליכים את הקדוש ברוך הוא על כל הבריאה כולה, ומקבלים על עצמינו עול מלכותו יתברך, למצוא אלקותו יתברך בכל פרטי חיינו כל השנה כולה, שזהו מה שצוהקיים אז "המלך", "המלך הקדוש" "המלך המשפט" וכו', כי אז ביום הראשון של השנה, אנחנו מתעוררים בתשובה שלימה אל הקדוש ברוך הוא, ומשתוקקים להתדבק בו יתברך באמת, ולמצוא את ההשגחה עליונה שיש בכל פרש של ימי חיינו, וכמו שרואים בחוש שכל ישראל מתעוררים ביותר בימי

ראש השנה הקדושים, ובפרט בשעת תקיעת שופר, ומקבלים על עצמם כל מיני קבלות טובות לחזור אל הקדוש ברוך הוא בתשובה שלימה, ועל ידי זה מתפתחים העינים באור החכמה, לראות השגחתו יתברך בכל דבר, שזהו ענין קדושת ארץ ישראל הנ"ל, נמצא שקדושת ארץ ישראל וקדושת ראש השנה הם דבר אחד ממש.

והנה איך זוכים להגיע אל השגות קדושות הנ"ל? זהו על ידי הצדיק, כי הצדיק פותח עיני האדם לראות ולהבין באור אלקותו יתברך, ולהשתוקק אל הדביקות האמיתי בו יתברך, ולא לישון ימיו ושנותיו בהבל וריק, כי הצדיק מקיץ את כל אחד ואחד משינתו העמוקה, ומעורר אותו לחזור ולהתדבק בהקדוש ברוך הוא, כי יש בני אדם שישנים כל ימיהם, שבעים שנה, ואין להקדוש ברוך הוא נחת רוח ותענוג מכל עבודתם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס'), כי מחמת שאינם שומעים את קול הצדיק, לכן נשארים בשינתם העמוקה, ואינם מדברים אל הקדוש ברוך הוא מפנימיות הלב, ואין להם טעם והרגשה בשכל דקדושה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תרומות פרק א') סתם חרש אינו שומע ואינו מדבר, כי מחמת שאינו שומע את דברי הצדיק, לכן אינו מדבר אל הקדוש ברוך הוא, והוא נחשב כשוטה וקטן שאין להם דעת ושכל דקדושה, אבל מיד שאדם מתקרב אל הצדיק, הצדיק מעורר אותו מן השינה, ופותח את עיני שכלו להסתכל בחכמה דקדושה, ואזי מתחיל להשיג אור ההשגחה, שהוא קדושת ארץ ישראל, וכן מעלת ענין ראש השנה הקדוש, שהוא יום קבלת עול מלכותו יתברך, כי שלשה אלו מקושרים ומחוברים יחד, ארץ ישראל, ראש השנה, והצדיק, ומי שטועם טעם שלהם, זוכה לתענוגי הגן עדן ממש.

וכל זה רואים בחוש אצל ציונו הקדוש של רביז"ל בעיר אומין בימי ראש השנה הקדושים, כי מתקבצים לשם אלפים ורבבות נשמות ישראל מכל קצוי תבל ממש, וכולם מקבלים עליהם באהבה עול מלכותו יתברך, ומתעוררים בהתעוררות גדול ובבכיות ובכיסופין דקדושה, מה שלא נשמע כזאת מימי קדם, ותהלה לאל הקיבוץ הקדוש מתרבה מדי שנה בשנה, וכל מי שנמצא שם מרגיש מעין קדושת ארץ ישראל ממש, וכאילו עומד על אדמת קודש, ורואה התגלות מלכותו ישראל כמו עיניו ממש, כי רביז"ל הוא הצדיק האמת שמעורר את האדם מן השינה, ופותח את עיניו לראות אלקותו יתברך, וכל מי שנכלל בתוך הקיבוץ הקדוש בעיר אומין, מתעלה בהתרוממות עליונה, ונשאר בו רשימו דקדושה על כל השנה כולה, וכמו שהבטיח רביז"ל לכל מי שיבא אצלו על ראש השנה, שיוציאו מן השאול תחתיות, ויעשה לו טובה נצחית, ויתקן נפשו בתיקון גמור, ולכן אשרי הזוכה להיות נמנה

בתוך הקיבוץ הקדוש של רביז"ל בעיר אומין בראש השנה, כי אז יזכה לכל התיקונים הנפלאים שנעשים אז, ועולמו יראה בחייו, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענן הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה התורה הקדושה מתחיל עם תיבת "בראשית", ואיתא בתיקוני זוהר (תיקון ג') ש"בראשית" הוא צירוף אותיות "ראש בית", היינו הצדיק האמת, שהוא כמו הראש בית של העולם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ז), כי כשיש לעולם ראש בית טוב, שמעיין ומשגיח בכל צרכי הבית, אזי טוב מאד לכל אנשי הבית, וכמו בגשמיזות, כשיש בעל הבית טוב, שמשגיח על כל צרכי ותיקוני הבית, אזי טוב לכל הדרים בבית, ואין חורים וסדקים בתקרה ובכותלי הבית, ואין הגשם והשלג נכנס בתוך הבית, וכן הוא ברוחניות, כשיש צדיק ובעל הבית אמיתי שמשגיח על כל צרכי העולם, טוב ויפה מאד להעולם, ויש להם כל מה שצריכים, ולכן בתחילת הבריאה שהוא "בראשית", הכין הקדוש ברוך הוא "ראש בית" שהוא הצדיק האמת, להשגיח על כל צרכי הבית, ולעזור לכל הדרים בבית, שהם אנשי העולם, שיהיה להם כל הצטרותם כל זמן היותם בבית, וכל זה נעשה ביותר בימי ראש השנה הקדושים, שהם "בראשית" השנה, כי אז כולם מתקבצים אצל הראש בית, לקבל ממנו תיקוניו הנפלאים, ולכן "בראשית ברא" בנימטריא "בראש השנה נברא" העולם (כמובא בבבל הטורים), כי אז הזמן מסוגל ביותר לקבל תיקוני ה"ראש בית", ואז מתגלה לכולם קדושת ארץ ישראל, שהוא גם כן ענין "בראשית", וכמו שכתוב ברש"י ראשונה שבתורה, אמר רבי יצחק, לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם וכו', ומה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים, שאם יאמרו אומות העולם לישראל, ליסטים אתם, שכבשתם את ארץ ישראל, הם אומרים להם, כל הארץ של הקדוש ברוך הוא היא, הוא בראה וכו' והוא נתנה לנו, עיין שם, נמצא שבכח "בראשית" אנהנו יורשים קדושת ארץ ישראל, הרי שכל שלש נקודות הנ"ל כלולים בתיבת "בראשית", הצדיק וראש השנה וארץ ישראל, ובכח שלשתם זוכים לקבל שאר כל התורה כולה, שהוא ההמשך של "בראשית", והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, ולהיות אצלם על ראש השנה, ועל ידי זה נזכה להמשיך על עצמינו קדושת ארץ ישראל, ולהכניע את כל המונעים אותנו מארץ ישראל, ולראות כמו עינינו בהתגלות מלך המשיח במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בראשית ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני מעשה י' דף רכ"ה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והיה הולך, עד שבא אל יישוב, ושאל: איזה מדינה היא זאת? השיבו לו, ושאל אם נשמע כאן מאותו הקיסר הנ"ל; השיבו לו, הן, ושאל אם נשמע כאן מכתו היפת תואר; השיבו לו: הן, אך שאי אפשר להשתדך עמה כנ"ל, כי בוודאי שומעים את השמע של היפת תואר שהיא השכינה הקדושה, בכל מקום, אבל רוב בני אדם מתייאשים לגמרי מלהתדבק אליה, ותיכף ומיד אומרים "שאי אפשר להשתדך עמה", כי מי יכול לזכות למדריגה זאת, אבל הוא טעות חמור מאד, כי כשיש לאדם רצון חזק ועזות דקדושה להתקרב אל השם יתברך באמת, אזי אין מניעה בעולם שימנע אותו מלמצוא את השכינה הקדושה ומלהתדבק אליה, כי אין דבר עומד בפני הרצון.

ונתיישב בדעתו: מאחר שאי אפשר לו לבוא לשם, כאן היה הטעות הראשון שלו, שהחליט בדעתו "שאי אפשר לו לבוא לשם", שהרי אם היה חזק בדעתו שמוכרח לקחת את הבת מלך, בוודאי היה מתגבר על הכל, והיה בא לשם ולוקח אותה.

והלך אל המלך של אותו המדינה וסיפר לו כל לבו, ושהוא החתן שלה, ובשבילו אינה רוצה להשתדך עם אחר, ומאחר שאי אפשר לו לבוא לשם, כבן הוא מוסר לו כל הסימנים שבידו, דהיינו השבעה מימות הנ"ל, ושאותו המלך ילך לשם וישתדך עמה, כאן היה הטעות השני שלו, שגילה את הסוד שלו לאיש זר, היינו שהוא החתן האמיתי של הבת מלך, ובשבילו אינה רוצה להתחתן עם אחר, וכן מסר לו הסימנים שלו, כי מאחר שידע שהוא החתן האמיתי שלה, ובו תלוי לקחת הבת מלך, שהוא ענין פדיית השכינה מגלותה, וביאת המשיח, אם ידע שעדיין אין הזמן ראוי לזה, לא היה צריך לגלות הסוד שלו לאחרים, כי יכול לגרום התגלות משיחי שקר, וכמו שהיה אחר כך, שהלכו שלשה מלכים זרים, להטעות את הבת מלך כאילו הם חתנים שלה, וכן היה במשך הדורות, שנשמות ישראל סבלו הרבה משיחי שקר, שנתגלו בעולם צבועים שדימו עצמם לצדיקים,

והטעו ההמון עם בדיבורים וסימנים של שקר, וגרמו חורבנות גדולות בעולם רחמנא ליצלן, ולכן גם כאן, היה החתן האמיתי צריך להחזיק הסוד כמוס אצלו, ולחכות עד עת בא דברו, שיהיה הזמן מוכן להגאולה באמת.

ולו יתן מעות בעד זה, והכיר המלך, שדבריו כנים, כי אי אפשר לבדות זאת מן הלב, והושב הדבר בעיניו, וכאן היה מעות השלישי שלו, מה שביקש כסף בשביל מסירת הסוד, כי איך אפשר למכור סוד נורא כזה בשביל כסף, הלא מי שכוונתו לשם שמים, לזכות את אחרים שיתקרבו אל הקדושה, ויקחו את השכינה, אסור לחשוב מכסף כלל, רק יהיה כל כוונתו לזכות את הרבים לשם שמים, בלי שום ציפוי לשכר ולתשלום גשמי כלל, אבל תיכף ומיד שיש חשבון של כסף, הרי סימן שאין הדבר לשם שמים, ואז בוודאי לא יצליח כלל, וכמו שהיה אחר כך, ששלחו וזרקו אותו משם מאתיים פרסאות, כי כל הלהוט אחר הממון, לבסוף הממון בורח ממנו, ולהיפוך, כל הבורח מן הממון, הממון רודף אחריו, ובדיוק כמו שאמרו חכמינו הקודשים על ענין הכבוד (תנחומא ויקרא), כל הרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו, וכל הבורח מן הכבוד, הכבוד רודפת אחריו, וכן הוא בדיוק בענין הממון, והוא בדוק ומנוסה, ולכן כל העוסקים בצרכי צבור יהיו כוונתם לשם שמים, ואז יצליחו באמת, והשם יתברך יזכינו להיות ממזכי הרבים באמת, ונוכה כולנו לראות בהתגלות כבוד שמים, ובהקמת השכינה מעפרה, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת בראשית ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' נ"ו המדבר מענין מקומו של אדם, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כשיש להאדם לב, אין שייך אצלו מקום כלל, כי אדרבא, הוא מקומו של עולם, כי האלקות הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ע"ג): "צור לבבי", ואצל השם יתברך נאמר (שמות ל"ג): "הנה מקום אתי",

שהוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו, נמצא מי שיש לו לב ישראלי, אין ראוי לו לומר שמקום זה אין טוב לפניו, כי אין שייך אצלו מקום כלל, כי אדרבה הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כשאדם דבוק בהקדוש ברוך הוא, אזי אין מקום שיסתיר ממנו אלקותו יתברך, כי הדביקות הולך עמו בכל מקום ממש, ובכל מקום שמגיע, מוצא שם אלקותו יתברך, כי אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ועל שם זה נקרא הקדוש ברוך הוא "מקום", כי הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו, נמצא שהשם יתברך כביכול, הוא המקום בעצמו, ומי שיש לו לב ישראלי, ודבוק בו יתברך באמת, מוצא את השם יתברך בכל מקום ממש, ולכן "מעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים" (אבות ה'), כי מחמת הגילוי אלקות שהיתה בירושלים, לא היה המקום צר ודחוק כלל, כי מיד שאדם מרגיש אלקותו יתברך, מתבטל כל הצמצום והדוחק של המקום, ויש לו רווחה גדולה, ולכן מבואר בכתבי האריז"ל, שהשם הוי"ה בהכאה, היינו, י' פעמים י', ה' פעמים ה', ו' פעמים ו', ה' פעמים ה', בגימטריא מקו"ם, כי כשאדם דבוק בו יתברך, ובכל מקום שפונה, רואה את שם הוי"ה ברוך הוא, בדרך אור ישר ואור חוזה, שהוא ענין "הכאה", אזי בכל המקום מתגלה לו אלקותו יתברך, ואין שום מקום שיסתיר ממנו אלקותו יתברך, שזה מה שאומר דוד המלך (תהלים ל') ה' ברצונך העמדתה להררי עוז, רבנו של עולם, כשהדבקתי ברצונך, ונתגלה לי אלקותך, אזי אפילו שעבר עלי הרי הרים של מניעות ועיכובים, קפצתי ודלגתי על כולם בעזות דקדושה, ועמדתי חזק בכל, אבל מיד, הסתרת פניך - הייתי נבהל, שמיד שהיה ענין של הסתרת פנים, ולא זכיתי להרגיש אור פני ההשגחה, הייתי נבהל ונפחד מכל מה שעבר עלי, כי הכל תלוי בהדביקות בו יתברך, כשאדם דבוק בו יתברך באמת, אזי אין שום מקום או מקרה שירחיק אותו ממנו יתברך, אבל כשנופל להסתרת פנים חס ושלום, אזי עובר עליו הרבה, ואין מוצא את מקומו כלל, ולכן אשרי הזוכה לזכך את לבו ולדבק עצמו בו יתברך, כי אז יזכה למצוא אלקותו יתברך בכל מקום, ושום דבר לא יסתיר ממנו אורו יתברך, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב אצל קין כשהרג הבל אחיו, (בראשית ד') הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתיר והייתי נע נד בארץ והיה כל מוצאי יהרגני, ויש להבין, מהו הקשר בין דבריו של קין, הן גרשת אותי וגו' ומפניך אסתיר, ואחר כך, והייתי נע ונד בארץ, ולבסוף, והיה כל מוצאי יהרגני? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין

מאד, כי במה נענש קיין? שנתקיים בו "הן גרשת אותי מעל פני האדמה", היינו, שנגרש מעל פני האדמה, ואיך? על ידי "ומפניך אסתר", היינו שנפל להסתרת פני ה', על דרך (תהלים ל) הסתרת פניך היית נבהל, כי מיד שאינו מרגיש אלקותו יתברך, אזי אינו מוצא קורת רוח בשום מקום, וכאילו הוא מגורש מעל פני האדמה, שזהו מה שהמשיך לומר "והייתי נע ונד בארץ", כי הולך בגלות עמוק מאד, ואינו מוצא נחת רוח בשום מקום כלל, וזהו "והיה כל מוצאי יהרגני", שכל מקרה שימצא אותו, יהרוג אותו רחמנא ליצלן, כי מיד שאדם נופל תחת הטבע והמזל, ונסתר ממנו פני ה', שהוא ההשגחה, אזי כל מה שעובר עליו הורג אותו, ומרגיש בו מעם מיתה רחמנא ליצלן, ולכן אין עצה אחרת לאדם רק לדבק עצמו בו יתברך באמת, ואזי לא יהיה שום מקום שיסתיר ממנו אלקותו יתברך, ויצא מגלותו לגמרי, והשם יתברך יזכינו לדבק עצמינו בו יתברך באמת, ולא נירא ולא נפחד משום דבר כלל, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

